

Puhekuptia

Puhekuvia

Kristian Blomberg

© Kristian Blomberg 2009

Kannen kuva: Satu Kaikkonen

Sivun 53 kuva: Panu Hämeenaho

Ulkoasu: Marko Niemi

ISBN 978-952-480-175-1

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2009

kamari & jazz

Salonkitanssien säännöllinen naamiohuvisydän:
kaksisataavuotinen parkettilattia,

kulunut, kuulunut, kulunut, kuulunut
kuulunut, kulunut, kuulunut, kulunut

ja kielen kristallineula
asettuu ajatusten jatkuvassa kehässä kiertävään
kiertävään uraan

↓
rahisevaan putkikaiuttimeen
niin kuin kuolivat kaikki kivat
kielikuvat

mutta tähän on läpäyttävien bassonkielten bluesia, sanoit
lajitietoisena ja kaljaa kulmahampaissa,

ja olet oikeassa, mutta anna kun maustan tähän vähän taustaa ::

laskeutuu eiliseen eufoniseen jazzluolaan

I

Rakennettu maisema (*paysage composé*, 370 x 262, sekatekniikka)

silta kuivattaa ajatuksen vastarannasta

joki madaltuu koristeeksi mutta on edelleen

kuin jotain olisi jatkuvasti

kuin jotain olisi nousemassa sen pohjasta

kukaan ei tunnu pesevän ikkunoita

pitkiä etäisyyksiä

väritöntä ilmaa

lähempänä

katuvalot huojuvat tuulessa huojuvat
kuin katselijat kuurolle tanssijalle rytmiä

nyt

ihmiset katoavat vaatteiden sisään
miten voi olla taas talvi

erottaako vai yhdistääkö se

vai onko vain kylmä

nyt kun me ohitamme toisemme

aivan ylhäällä

ilta auringon ympärillä kuin ruhjoutunut polvi
ryömii pois

(väriarvot eivät ole kohdallaan)

horisontti arpeutuu kiinni

mies kohoaa kukkula sandaalien alla kuin siivet
koko oikea laita maasta taivaaseen liukuvaa sumua

ja viikinkihauta
omituinen merkki, risti

miten niin suuret asiat voivat kadota niin kokonaan

miten niin suuria asioita voisi kuvata

miten niin suuria asioita voi luvata

(ja miten nyt voi kadota kotoaan)

taivas on maalattu niin ettei siihen voi uskoa

II

huulet hamuavat korvaa

<3

on muusa, on samuus, on joku . on sumu, on somaa, on suu :: mustaa . pitäisi muistaa kirjoittaa, kirjoittaa muusta, sumusta :: suu , muusa . voiko kirjoittaa muusta kuin muusta, mustasta :: mustaa . mutta pitäisi muistaa :: pitäisin muusta :: pitäisin suusta . mutta se puhuu, koska pitäisi kirjoittaa . koska pitäisi kirjoittaa ? pitäisi kirjoittaa, koska on muusa

Liikennevalot

kirkkaissa vaatteissa hulmuava nauru
leviää maisemaan lentosuudelman tarkkuudella

vaikka silmäniskujen säät ovat kylmenneet

ja hyy sähisee iholla kuin huonosti viilatut kynnet

ja menestyvät julisteet pelmahtavat nokkelina savurenkaina katukuvaan

ole siellä tai olet vain tiellä

ja lihansyöjätalonmiesten raatelemat julisteet ilmestyvät kauriinsilmin katukuvaan - vapisevat, rapisevat -

ja kauniit kitaranmuotoiset konserttisarjat alkavat
ja kansalaisopistojen sormivärimallit riisuuntuvat kielipista

Helpompi on vaihtaa polvilumpio hehkulamppuun kuin neulansilmän lävitse

ja tuolla liikennevalojen laikukas ääni kaikuu sisäpihoilla
 kuin lintujen pesästä pudonnut laulu
 rumia sanoja sensuroiva piip piip laulu täällä kuten ::

näen sinut seisomassa kuoleman virran takana,
näiden sääriluita etsivien autojen takana
näiden kolareissa syttyvien hautojen takana ::

kirkkaissa vaatteissa hulmuava nauru
leviää maisemaan lentosuudelman tarkkuudella

sinulla on tivolimusiikkia korvissa,
tahmea lehmushattara maiskuttaa jaloissa jaloissa

ja haluaisin kävellä vetten ylitse sinun luoksesi
syliisi haluaisin luontevana
kuin tietyt koukeroiset
ranteita kiertävät
huohottavat
raskaat –
[katkesi | katkeroitui] –
eikä kieltävän vastauksen sukupuolitauti
runtelisi miehenä olemisen houreista puuterirasiaa

haluaisin astua eteesi luontevasti kuin loppusointu
jolloin ajatus yhtä paljon vain syntyisi
kuin olisi ajatus
ja ajatus
että jos
sanoisit ei, hei
ei se mitään, se oli vain ajatus
joka työntyi kielen voimalaan kuin tuuli...

Allegoria | rakkausruno | vaha-animaatio

tunnusmusiikkisi kätkeytyy kirjainten väentungokseen - - -

- - - aineettoman otsalohkoni protoplasmaluolastoista
pulppuaa tilavuutta kuvaava yhtälö lepakoita - - -

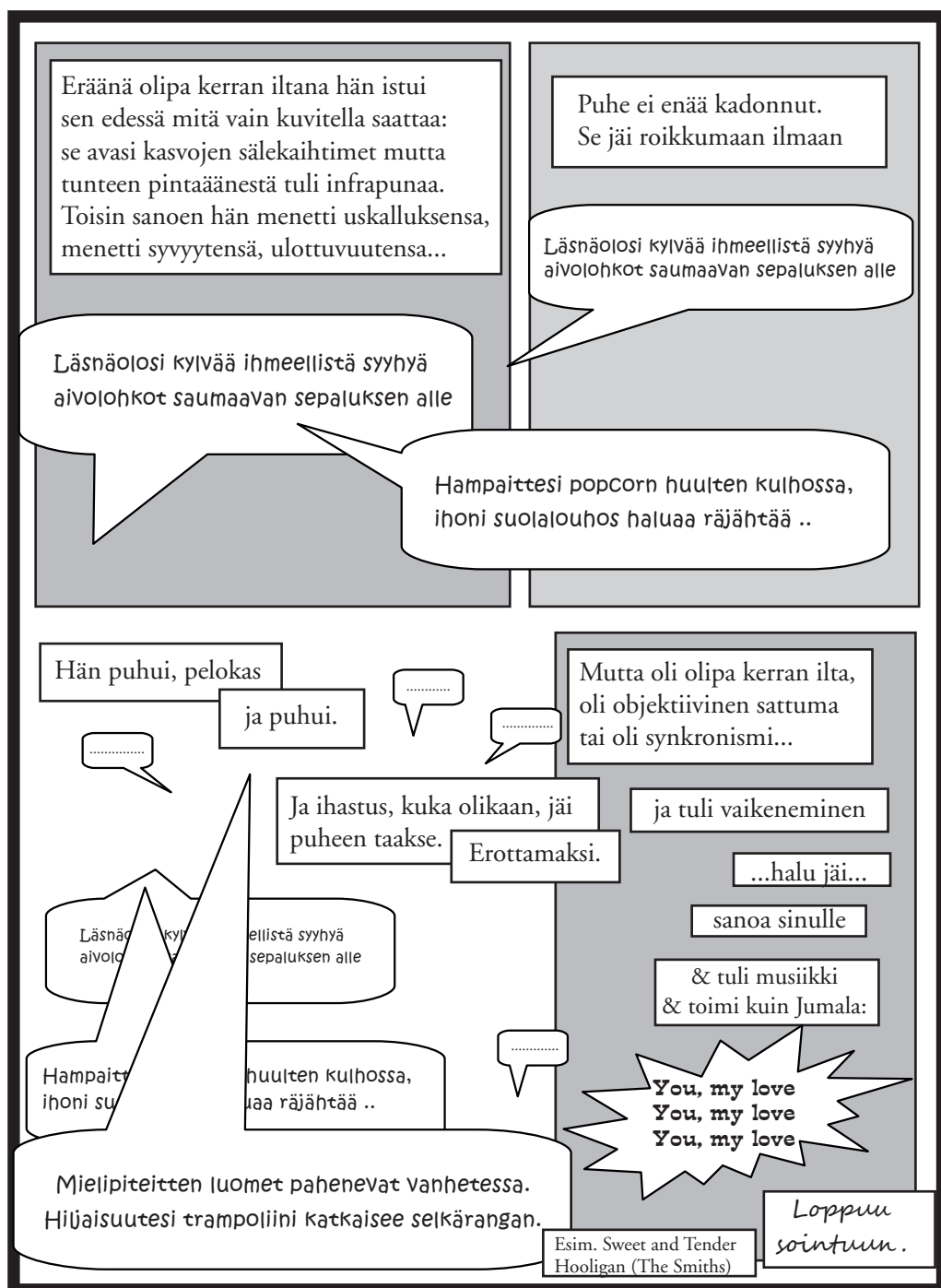
- - - ne luotaavat jälkilämpösi sateisia hyönteisiä
stratagemien hiljaisten fosforioksien alta ja oi
paljastavat olemisemme muurissa sihisevän sytytyslangan - - -

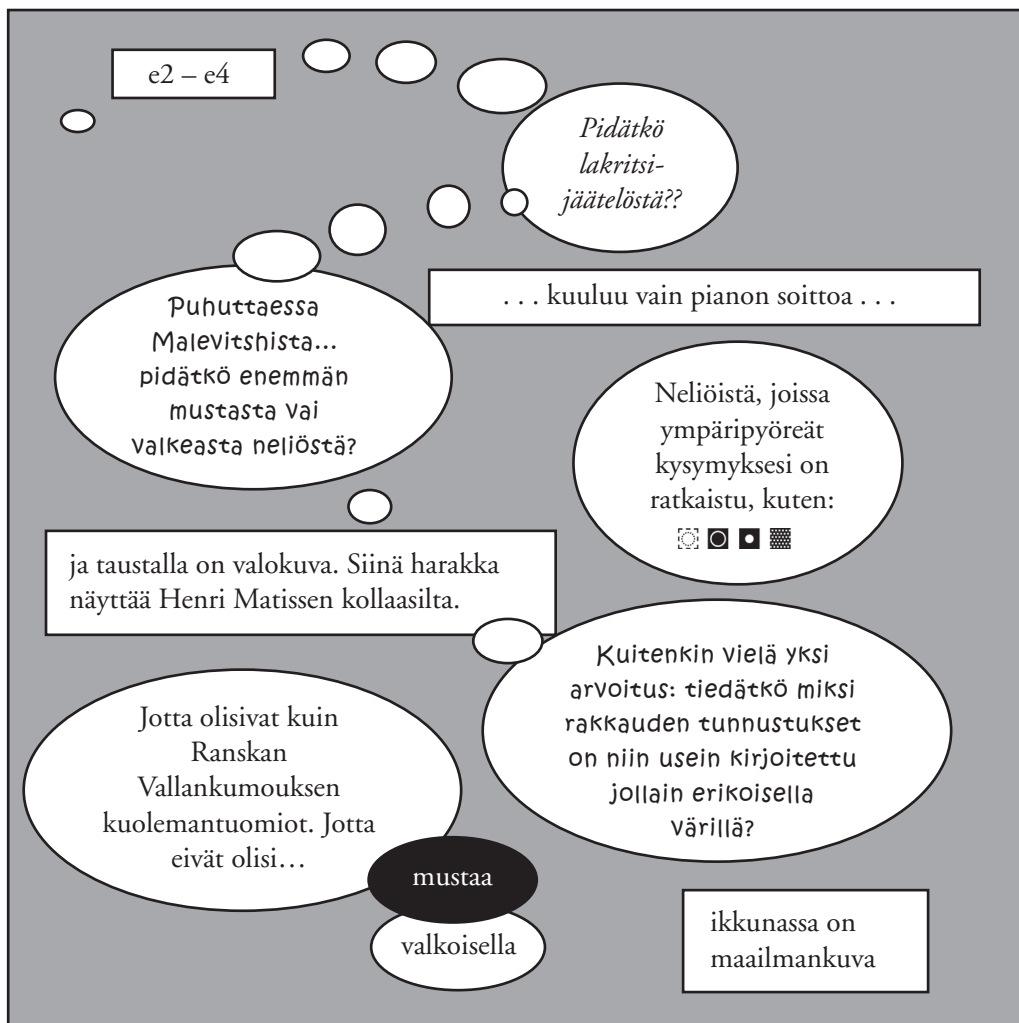
- - - esityskauden viimeisenä välienselvittelyiltana
bassolinjan epämuodostunutta päätä muistuttava lumipallo
särkee syyn ja seurauksen epäkeskon mäkiauton - - -

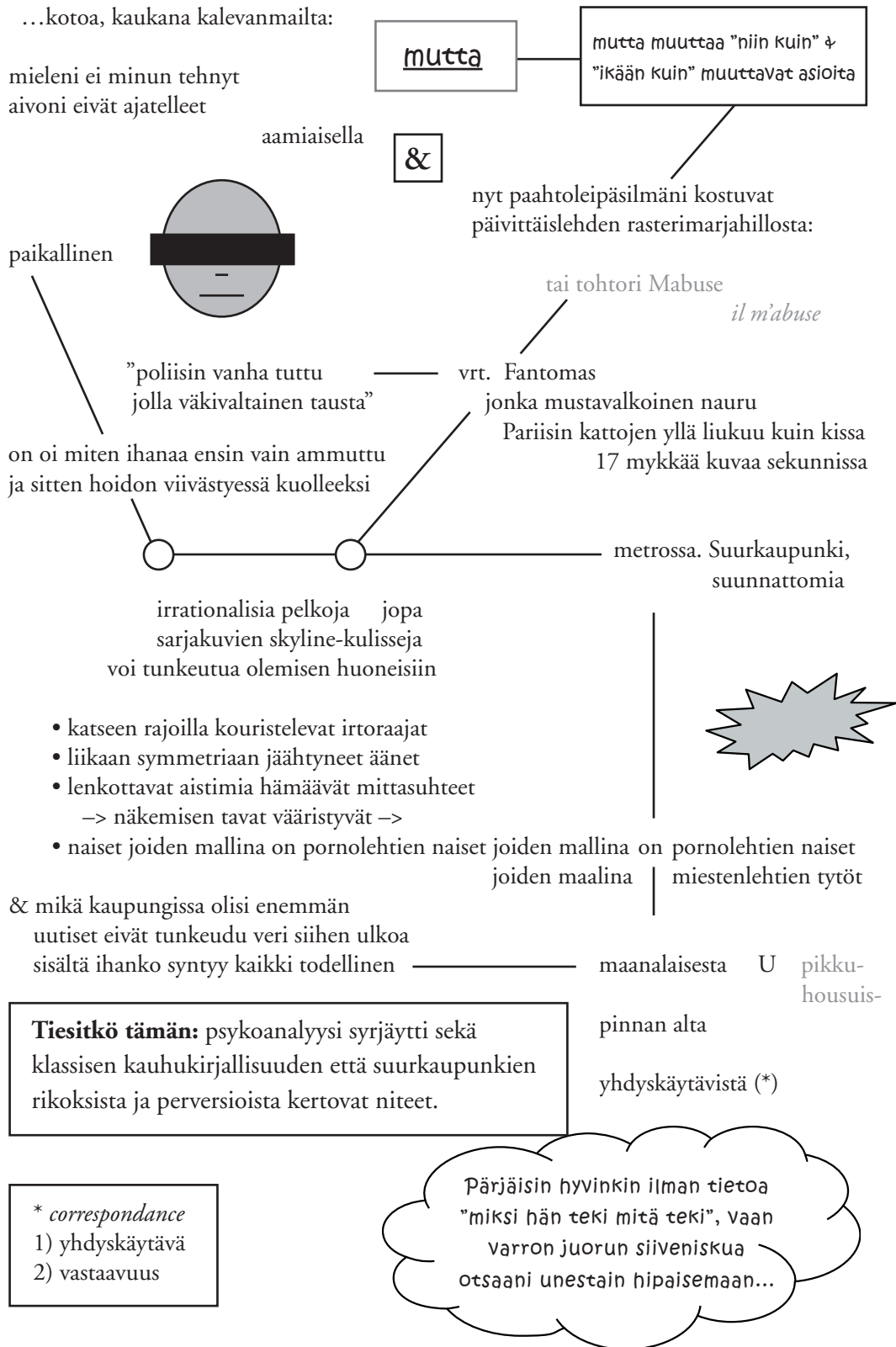
- - - minua suojelee hyväntahtoisuuteni jättiläishirviö
mutta sinun käsissäsi kaikki on vahaa - - -

- - - ja hallitset kuivuvaa pysäytyskuvaa kuin rumpua

III (puhekuplia)

Halu
matkustaa
edes takaisin 1–5

en syntynyt mä liian myöhään
tähän vakavanhaan maailmaan
sillä nyt on hyvä ...

Romanttisin näky:
juna josta myöhästyy.
- Jules Laforgue (1860–1887)

... ennen aavikoita ja silmiin nousevaa vettä || mutta junassa

... värisen ikkunan takana
pitkä ilta lerpauttaa yöksi :

ensin oli maisema
sitten aukioita, autoja, taloja
autioita taloja, hautoja
taloja, autoja

roiskahtaneita lähioita :: tiukalle nyöritetyillä viheraluekorseteilla,

nyt

aurinko iltaantuu,
varjoja alkaa pahentua
laajoille liejuisille pelloille

hämärä irrottaa maisemasta palasia
kuin lihaa liikaa keitetystä kalasta

ihmisten otsonikerros ohenee hiljaisiksi

jopa rämisivät ”oletko kuullut että” -ystävyydet

mykistyvät

Ovat tytöt kauniita, naiset rumia
kun syövät ne purukumia --

kysymyksistä [kuten:] miksi aina liian himmeät loisteputket
että näkisi kunnolla lukea?

Tai miksi mm. mistään ei saa ensi alkuun selvää eikä mikään jaksa kiinnostaa?

kasvojen Vesuviuskraatereista
uhoaa happea tuhoavaa hiilidioksidituhkaa
ihmiset kivettyvät vaikeisiin asentoihin

* m a l t t a m a u t t o m u u s *

* o l a n k o h a u k o t u s *

nak

= vaunun veistoshämärässä värähtelee
vain huomaamattomia epileptisiä nak-nak-nak käsivarsia

nak

nak

junan rytmi on ilmastoinnin

pling seuraavana ...

ian suhinaa

viestien nykivät siiveniskut
laskeutuvat puhelimiin jatkuvan vakosamettisuhinan läpi
sudokutuhinan läpi
sointujen lumisade
pehmentää julmat särkyneet kulmat

ei ole olemassa hyvää asentoa

veri ei kierrä

jatkuvia asennonvaihdoksia
onko nyt todellakin parempi

kuin

jälkimodernissa puheessa
tai pornoelokuvassa

o

olen ajatellut

□

□

✗

jolla on ainakin se anaaliseksietu

o

ettei aina tarvitse tuottaa

o

synnyttää

ja katson nukkuvan rouvan rouvankasvoja

merkityksiä

ja katso: kukka on junan usvaa, orvon varvun
varjona uskontokunnan vakavuus, karvoja
jotka on varjoon kasvavan surun nakukuva ...

kaikkien junankulun jatkuu seuraavassa numerossa matkan osien ajan

ÄKISTI !

hän (♀) avaa punaiseksi värjättyjen luomiensa uhoavat huulet
ja yskii muutaman tuohtumuksen mustaaman silmällisen suuntaani

yrityn näyttää siltä ettei tämä vain näyttäisi siltä
kuin katsoisin johonkin tavattoman suureen ongelmaan

kuin valokuvissa
kun ei oikeasti ajattele

mutta näyttää siltä

ajattele
näin käy aika usein

aika
roiskuu kokemuksen posliinirenkaalle kuin virtsa
eikä hahmotu enää virtana, tapahtumina

ennen kuin rouva (esimerkiksi) avaa silmänsä
ja paljastaa tuhmia tuumailevan & eturauhattoman 2. lk. nykyhetkeni

myöhemmin

nyt ihmisiä nousee hetken pois vaunuista

Antti-
Kristian

Pasi-Anssi

valokuvia bordellien huomaamattomista asiakkaista

eniten kiinnittää huomiota heihin jotka ovat vastanneet nimellään
puhelimien, nauraneet tuttavallisesti,
jakaneet salaisuuden viikonlopun risteilystään

* sit se nuoli mua tosi ihanasti *

ihme ettei sitä millään malta vain olla ::::: kuten koko ajan

koko ajan

on tapahduttava jotain

kuin musiikissa

paitsi minimalistisessa

(vrt. edellinen siirto)

korvanappikaikkeuden musiikki

pyöristää huoneen

yö riistää

kaikesta liian tarkkaa ja valmista luoneen valon

:::::

esim. kuinka omakuva heijastuu ikkunaan...
ja sit kuinka se omakuva peittää maailman tms.

kunnes vaunun sisätila täyttää yön tyhjyyden

omalla olipa kerran tyhjyydellään

(Tragedian V osa totuudesta.)

kaksi vuorokautta aiemmin kuljin linja-autolla

kaksoisikkunan välissä oli keuhkollinen vettä

se myötäili hieman jälkijättöisesti pitkäselkäisen kulkuvälineen liikkeitä

notkeasti, savunkaltaisesti

kuin maailma runouden

tuijotin sen laiskaa loiskis liikehdintää

aaltoilu täytti minuuden ja ajattelun vielä laiskemman paikan

niin kuin yksinäisyys vesittää ihmistä etsivän katseen

työntää maailman akvaarion taakse

nojaan selkääni menosuuntaan

maisema liukuu ulos kallostani kuin muisti

IV

”...kuin esinettä.”

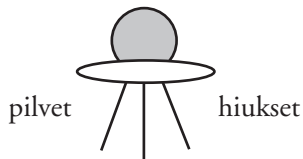
pilvet tuulten tuomia
 luomia taivaan iholla kasvaimia jopa
 tai kalpeita lihavia miehiä jotka huokuvat hieä huojuessaan

vetoketjusta pilkistävä aluspaita

vain aavisteltu aluspaita

pilvet

valkoinen odotus
jonka kalvoa aurinko ei kykene puhkaisemaan kiiltämään
hääkellojen hiljaisissa hameissa

joihin auringon kampa
asettaa koristeelliset *art nouveau* -piikkinsä

oi te olette lanteilta tulviva hame
lanteilta tulviva haave

pilvet

illalla hajoatte kuin liha lempeää sinistä vasten luotte kristillisen taivaan
ja karpäsinä ja paarmoina
tulevat tähdet universumi ääretön

aamulla taas palaatte pieni ja kotoisa
 on maailma teidän allanne
tulitte sitten ohuina kuin pakkasessa lausuttu rukous

 tai paksuina ja raskaina
niin kuin kerran kaksi vuodessa valutte taivaalle
 kuin veri portaissa kaatuneen kallost

Ikkunat

tuolla ikkuna vain jatkaa samaa seinää jota kokee puhkoa

tuolla ketterä kissa nälkiintyy pölyisen sängyn alla
tuolla imelää tuoksua valuu jääkaapin puhjennesta vatsasta
tuolla luinen valo painaa opiskelijan kalpeaa niskaa

ja tuolla Mikael Brygger soittaa vahingossa Kristian Blombergille

tuolla roolipelaaja etsii noppaa jota rakastaa enemmän kuin sattumaa
tuolla savun sisällä hymyilee tulikärpästen ympäröimiä päitä
tuolla radion kellotorni kantaa kolkkoa tietoa kuin vettä kaivoon

tuolla painovirhe nostaa hymyn nokkelan lukijan kasvoille
tuolla kaksi nuorukaista nojaa välissään kellastuviin puheenaiheisiin
tuolla saniainen tuuhea kuin vanhuudenpelko kuhisee lisäravinteita

ja tuolla sisustus kertoo millaiset stereot, sellainen tyyppi

tuolla hyväilyn ja lohdutuksen välillä on vain pieni ero
tuolla renkaan alle räjähtänyt orava kummittelee karkkipussin mauttomaksi
tuolla notkea ranne itkee hiljaista puhelinta

ja tuolla, tuolla ja tuolla joku toivoo että joku

Huonekärpänen

toisinaan avaruus tihentyy kahdeksan millimetrin pituudelta

toisinaan avaruus tihentyy mustan- ja harmaankirjavaksi huoneeksi

hektiseksi

$\theta*\theta$

hetkiseksi

se siirtää lihasrepeämän korvaan

piirtää rakkauden pakkoliikkeet painovoimaan

se pilaa ulostuksillaan ruokia –

Dalì pitää kärpistä paranoia-kriittisenä eläimenä *par excellence* –

viihtyy pilaantuvien jätteiden äärellä –

ja muuntautuu niiden avulla kalaksi.

0*0

Kärpäsen on jatkuvasti liikutettava siipiään.

Se ei osaa liittää.

Kärpänen (lat. Musca) on eteläisellä tähtitaivaalla sijaitseva pieni tähdistö, joka ei näy Suomessa.

o*o

nk
näen n ä p äänen
enkä näe r k e kerkeä enne:
äänen kepeää kärppää ä rn n kärpänen änkeää räppänään
pe ä

”...vaellustensa aikana he antavat kärpästen puhdistaa ihonsa ja ruumiinaukonsa, elleivät tule hulluksi. Sekin on mahdollista. Antaa eläinten kuhista häntistämättä korvissa ja nenän herkästi kutiavilla ja haavautuvilla limakalvoilla.”

Kukaan ei tee pahaa kärpäsellekään

jotta muistaisi nuo hetket
miten hyvä on
ja puhdas
ja jalo
ja

on ihana katsoa
kuinka raatomielikuvien jälkeen
pör--pör--pörröinen kärpänen
tutkii kaikessa jalkautuneessa hiljaisuudessa
avatulta ranteelta tuoksuvia orvokkeja

0*0

o*o

ja nyt kärpänen jo hieroo etujalkojaan

kuin juutalainen / neekeri / homo / runoilija / pihtari

kukaan ei tee pahaa kärpäsellekään

valkoinen toukka ahmii sinertynyttä lihaa

Tiimalasi

Tiimalasin vyötäröä ei taltuteta vertaamalla naiseen, kimaltavaan iltapukuun hauska tavata kutsuilla. Se on kuin tietyt hyönteiset, jotka tunnistaa vain siksi että niitä pelkää.

”Sitten kun...”,
ja niin pään sisälle luhistuu kauhea tiimalasi.

Toiset ovat levollisia, laiskoja jopa. Toiset valuttavat hiekkansa kuten itsemurhaaja verensä. Jotkut irrottautuvat ja hakeutuvat kohti muutosta vastentahtoisesti kuin sisiliskon häntä.

Kun kääntää tiimalasin painovoiman vetoketjun avautuvat ja silmiin virtaa samaa äänetöntä laulua kuin kissan hampaissaan puristamasta linnusta, kun se vielä elää, ja vielä.

V
(kielisuudelma)

KIELISUUNDELMA

Aloittaisin alusta, kukasta surisevassa napinlävessä
varpaille putoavasta jugurttipurkista

pienellä aivotyöllä
siitetään ajatuksia

tags: sex is me

mutta paistinpannulla tirisevä munakoiso
on siirtänyt jo tämän

kaiken kaiken cut-the-fuck-up muistiin - -
kaiken imevään lihaansa kirjoitukseen

valmiiksi, paikoille

ja nyt

tietoisuuden syvistä altaista loikkii vain halun kaloja
mätimään rannalle

jätetylle minä

minä

kuinka tahtoisinkaan aloittaa, retrospektiivisen minäkertomuksen sijaan, alusta:

*Jos häntä halaa, ei tunne ruumista vaan keveyden
ei tunne itseään*

vaan keveyden

≠ olla
nar ri.
ri tari.
na.

ja hän voisi olla
hiukset joita kiivetä, sinä

mutta hän on liian nuori
naisena. Maisema :: esimerkiksi

s
i
i
n
ä

jokin opisto tiedemiehen sähköä johtava kartano
kaksi hullua pilveä liukuu | purkautumatta | toistensa läpi

kun me hyvää päivää tapasimme valvoimme lopulta kolme -"-

unen pikkugangsterivelkojat
uhkailivat jo käsityskyvyn polvilumpioita

ja punasilmäinen perspektiiviharha <0> <0>
asetti meidät liikkumatta olkaa hyvä nyt
nyt on kourallinen paperossien pikkukiviä keuhkojen ikkunoihin
kun katselemme näyttöpäätteiden oraakkelirotkoista

kuinka kameran

obskyyrit kulmahampaat

ovat imeskelleet kasvoistani
ulottuvuuksien suonet

minä oman juna-asemani
siniverisessä
kusiputkassa

olet liian iätön, mutta suonet
tämän yhden kielisuudelman

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

.. . .

Katseesi
kiusoitteleva pyllistys,
luomieni äänen vaikeneminen.

tags: hay[na]ku, sex is me

<--(?)-->

kun sinua soo soo katsoo

ajatuksen odotussaleissa

ei tungeksi ääniä

mikään pakko ei syötä hälliseviä hiluja

puheen vitkuttelevaan automaattiin

haluan kuulla kuinka huokauksesi
 mutta huokeat vokaalit läpikuultavasta a:sta
 raottavat konsonanttien lihaksia ö:n kynttilänkehään
 aloittavat ja ja annat
 miten vihaatkaan korulauseita liikkeen jatkua
 ja vuoteleikset & liukaskielisiä aatelisia sanoja, sivu-
 loputonta päättömäksi katkonutta lauseita
 hoputonta päälausedemokratiaa lisäämällä
 logorrheaa teet
 oikeudenmukaisuuden pastakastikkeesta kielioppi-
 tai : kasvissyönnin palkintokurpitsa-argumenteista virheistä tuulee
 tai : ihmissuhteitten silmien korkeudella lentävistä tottumuksia
 silmien kosteudella -"- hyönteisistä ~ ~
 kun puheen mukavuusalueella polskiva ajatus saa suonenvedon ~ huk~kuu~ ~
 ja havahdun hiustesi herätyskellooon kuu
 hiukset kuin särkynyt ikkuna, l m
 viinilasi koholla kuni mangustin pää u i se t
 partavetesi vallihautaan :: kerrot
 keksit
 kikattelet
 kuinka
 pelmahdatte ystävienne varpusparvena
 piipittämään Stockmannin hisseihin :
 -poikaystäväni haluaa virtsata suuhuni
 -minun haluaa että puen hänet hienostorouvaksi
 ja laitan hieromasauvan hänen peräaukkoonsa <3
 napäyttelen vain
 onnellisia ajatuksia
 kirppupelin kuppiin
 tags: sitaatti, nabokov
 kuinka tuohon silmäkulmamamaailmaan voisi päästä
 jossa lyijynvalkeat hampaat ampuvat pimeästä
 pilkkoen
 pilkaten
 ikea-kaikeä
 mikä
 mikä maa
 saa
 Kieli
 kuten suu
 utelee
 titityytymään
 Ei tämä ole mitä
 halusin - mutta
 onhan tämäkin
 sentään jotain.
 n päästä tuohon kauneuspilkahtavaan
 dada ta-va-ta budoaariin tä
 llainen kuivausrumpusilmäinen runkkari jolta nivusten sähkö
 jonka ainoa uskalluksen arpakuutio -<?>- kääristää otsalohkon piuhat a
 ruumiinlaukkojesi peliluoliin
 muistuttaa ullakolla surisevaa mehiläispesäsäettä
 sä että rohkenetkos syödä persikkaa
 ha-haa
 eli kieli, tuo yhtymätön ehtymätön leili
 jonka todellisuudesta liukuvilla voiteilla ---> kuten yölliset eläimet
 suojaudun auringolta eivät ole päivällisiä
 kertomalla leikit
 telemällä mutta
 kipu ujuu läpi
 sävyinä
 rytmeinä
 toistoina
 poistoina
 ja
 Etsin sitä munakoisojen leikkuupinnasta.
 + valkosipulia & oliiviöljyä
 + uuniin hautumaan
 = "sulttaaniin päiväuni".. uhkaa umpeutua... keinoksi raiskata.. ja suren moista.
 Runo on haluna säilyvän
 halun toteutunut rakkaus.
 tags: sitaattit, char

VI

(...kunhan mieli harhailee...)

As I was going up the stair
I met a man who wasn't there!
He wasn't there again today!
I wish, I wish he'd stay away!

Hugh Mearnes, "Antigonish", 1899

Biobiografia

ja näin elämäni kulkevan filminauhana silmissäni

```
*****
*
*
* kolmas mies joka rakasti naisia hermoromahduksen partaalla,
* kasvot punainen ympyrä kuin kuvastimessa
*
* elää elämänsä
* viimeiseen hengenvetoon henkien kätkemä korppi sylissä
*
*
*****
```

```
*****
*
*
*   mies joka ei osannut sanoa ei, joka ei ollut siellä, putosi taivaasta
*
*   mies joka kutistui, joka ampui liberty valancen, katosi
*
*   mies joka ei kasvanut aikuiseksi, joka tiesi liikaa, itki
*
*
*****
```

Yö

Le haut ciel lentement se déclare univers. Paul Valéry.

On yö,
nurmikon
ei tarvitse olla henkensä edestä vihreä

grillikioskit lehahtelevat keltaista tuoksua
kuin valoa hehkuvat haitarit.

On yö
ja on ihmeellistä

kuinka vähän ohitse kulkevista autoista ammutaan konepistooleilla
tai kalpeat hahmot
muuttuvat lepakoiksi silmäkulmissa...

yö on täyteläinen:
se on noussut pieninä myttyinä olleista varjoista, menneistä
ja on sileä
ja on pyöreä
satiininen reisisukka
jonka päälle taivas laskee siveät pilvensä

ja tämä musikaalien ihmeellinen yö kävelee, tanssii,
pilvet, tähdet, pilvet, tähdet –

ja minua huimaa taivaan ja universumin vuorottelu...

maailmankatsomusten
hidas ja perusteeton vuorottelu
äärensä yöhön hävittäneen lattian yllä
joka hetkittäin saa ja menettää seinät, katon,
avoin ja suljettu tila, avaruus ja vankila.

Taskulamppu

Istua tässä iäkkäämpänä kuin parraton koskaan
koskaan kuvitteli, saavuttamatta tai vaikka mitä,
välissä nuoruus joka ei yhdistä enkelille nauravan
nauravan lapsen eikä nykyisen miehenmöreän ääntä,
typerä ja häpeällisesti kikatteleva nuoruus:
jalkakäytävillä monta naurunremakkaa virtsanhajuisia pulloja,
vastaantulevista ihmisistä
särkyy vastakkaista sukupuolta olevia
tai sitten vain omaa sukupuolta olevia, vain ihmisiä
ja vain harvat tulevat vastaan.

Ei tämä ole kuin kermavahtosilmin katselisi terassilta
painava aurinko kevyen niskan päällä elettyjen päivien
elettyjen päivien lusikanleppoisasti liikehtivään kaakaokatutilaan.
Nuoruutensa läpi sitä säikähtelee kuin kyttiä karkuun
tapahtumien ja ”hauska tavata jälleen” -tuttavuuksien kulmauksista,
niin että kas vain tupsahtaa johonkin
eikä mitään ole muistanut tai ymmärtänyt,
onpahan muovinen jalkapallo kainalossa,
unissa juiliva tunne irtoavasta hampaasta eikä mitään,
kiire kotiin, haimasyöpä tai halu nähdä piirrettyjä.

Silloin satujen taskulamppu valaisi maailmaa vain vähän
kuin halu löytää ratkaisu, kuin mahdollisuus tuntea,
eikä aavistanut miten rikkonaista kaikesta tulee,
miten kaikki alkaa tapahtua
eri aikaan, eikä missään
ole sarjakuvien teräväräjäistä ja neliväristä mieltä,
tekstilaatikkoa joka kertoo miten jokin on.

VII
(paperinukke)

Paperinukke

On eräs ihminen. Hän irvistelee jatkuvasti kulkiessaan tuulta vastaan
hänellä on noin satatuhatta hiusta, muutama raaja, mutta vielä vähemmän ystäviä

ja väsyneet turvonneet silmät muistuttavat nussittua pillua samoin kuin kasvot
kuvastavat koko olemusta ja kasvisyöjien kasvoista näkee että tappaminen tuntuu väärältä

niin kuin ihmisen sisällä on hillittömästi toukkia ja kärpäsiä jotka vapautuvat kuollessa
kuollessa kolmantena päivänä ulkonäkö muuttuu. Ulkonäkö on kuitenkin ikuisuuskysymys

vaikka usein muistaa vain hänen äänensä, äännähtelynsä. Se on kuvottavaa,
suudella ihmistä: hänellä on tuhansia hiuksia joista yksikään ei ole kasvisyöjän

joten miten katsella hänen kulmahampaitaan, kasvoja, katsella ajattelematta
siemennestettä, bukkakea, kuinka erilaisia ilmeitä yksinoloon nähden jos haluaa

jatkaa iltaa pitkää kuin lihassäikeet vaikka väsyttäisi ja hampaat pitäisi harjata.
Muutos johtuu väkivaltaan liittyvien poskipään murtumien lisääntymisestä.

Suu on tärkein ääntöelin: äänteet muodostetaan suuväylässä ja puhe kuplii uloshengityksessä. Siihen tarvitaan keuhkoja, mutta ihminen polttaa savukkeita

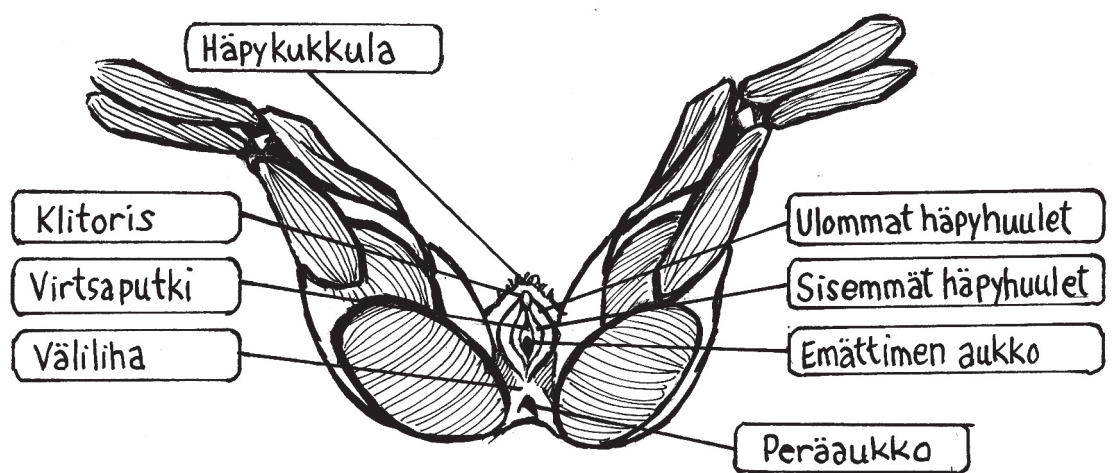
kuin munuaispiiraita. Siihen tarvitaan keuhkoja. Hänellä on hyvät keuhkot ja tarkoitus pyhittää ja hänellä on tarkoitus selvittää kokemansa aavesäryn taustat

tai löytyykö puheesta toistuvia tunteista puhumisen tapoja, miten puhumalla tehdään tunnetyötä. Tunne on ihana: mies sykkii suussa ja kun spremaa valuu tiedät että se nauttii

ja tiedät miten hyvältä rakastavasta ja rakastetusta tuntuu olla ihminen maailmassa ja miten pahalta kun huohottavat kämmenet puristelevat tukea makkaratiskin reunasta

vai haluaisitko että tuollainen etusormi näpelöisi sulkijalihastasi yhdynnän aikana tai että hieroisi että sammuttaisi niskasi solunesteistä kaikki pimeässä hohtavat tulipalot

samoin kuin kyllästymme työelämään ja että aina pitää. Että haluamme toteutua, toteuttaa, totuttautua käsillämme. Mutta tietääkö kukaan mitkä sormet sinne keilapalloon laitetaan?

Niin kaikki tuo... Hän muistaa ihmetelleensä ja puhuneensa kuin ihmiset: ”Ku laitetaa sormet sillee V-asentoo ja kieli siint välist.. Mitä se tarkoittaa?” Nyt hän on 44-vuotias

normaalipainoinen nainen vaivana valkoiset sormet ja kaikki tuo jazz, ja että selän takana puhuminen on sitten ~~pyllystä~~. Sitten ~~pyllymuuhkeissa~~ aivolohkoissa vajoaa muisto
(vaihda) (muuta)

kirjasta jossa kalan kopiosuojattu poikkileikkaus, vaikka eihän se muistuta mistään, mitään edes kaksijalkaista höyhenetöntä olentoa jolla oli sielu, musiikkia sellaista kuin punk,

ja musiikkia jonka tahdissa polveen kohdistuvat voimat ovat merkitsevästi pienemmät paljain jaloin kuin kengillä käveltäessä. Kuin kaappikellon heiluri. Jalkojen katseleminen,

koskettelu, nuoleminen ja varpaiden imeminen tuottavat voimaakkaan seksuaalisen nautinnon monelle. On miehiä, niin kuin on naisia, kuten on miehiä, jotka haluavat naisen

masturboivan häntä jaloillaan tai imeä naisen varpaita yhdynnän aikana. Hmm.. mitähän tarkoittaa jos varpaankynnet putoavat unessa? Kasvissyöjän tulee huolehtia vitamiineista!

Niin juuri, ei ole paperinukkekaan enää paperinukke, vaan surffaillaan netissä Stardollin sivuille. Lisää hauskoja paperinukkeja ja -eläimiä löydät *Lastenmaa*-lehdistä.

VIII
(Avignonin naiset)

I

Avignonin keskiaikaisessa labyrintissä
on helppo unohtaa.
Pyhässä kaupungissa on helppo kulkea,
helppo eksyä.

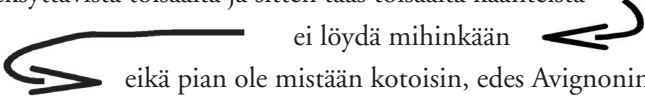
On helppo unohtaa
toistaitoisen näköiset kurtisaanit
jotka ”maalaustaiteen Picasso” maalasi
Avignonin keskiaikaisessa labyrintissä:

ilottomina / sulottomina tarjoavat he sulojaan / ilojaan
lihan pyörteenä
lihan jonka ruhjoutunutta silkkiä katseen torimyyjäset
alati tunnustelevat
hipelöivät
syfiliksen pelon kiihdyttäessä
silkkaa luojaan tähden paetkaa uteliaisuutta paetkaa uteliaisuutta

kuin olisi lapsi sininen taivas veressään
ja tökkisi mätää harakkaa urhealla turnajaisoksalla

mutta se on historiaa –
taitelija ja merkittävä maalaus –
vain lumoavia tiesittekö että tarinoita

eksyttävistä toisaalta ja sitten taas toisaalta käännteistä
ei löydä mihinkään
eikä pian ole mistään kotoisin, edes Avignonin naiset

A hand-drawn diagram consisting of two curved arrows. One arrow starts under the line 'eksyttävistä toisaalta ja sitten taas toisaalta käännteistä' and points down and to the left towards the line 'eikä pian ole mistään kotoisin, edes Avignonin naiset'. The other arrow starts under the line 'eikä pian ole mistään kotoisin, edes Avignonin naiset' and points up and to the right towards the line 'ei löydä mihinkään'.

täällä lantiot eivät kierrä
uusien tuulien kädestä käteen
kahdeksikkoa pehmeän lihan avaruudessa

∞

- - yks sinä iäisyys - -

avaruudesta,
pilvien takaa
kylmät tähdet

tuulastavat minut
::
aloilleni

vain omat askelet kaikuvat öisin
kimpoilevat seinistä
 labyrintistä
karkaavat keskiaikaisina päälle
hillittöminä
vanhuudenpelon oksina tuulessa

II

No niin:

olin ollut onnellinen

≠

kunnes aloin huvittaa itseäni

esim. tutustumalla erilaisiin käsin vedettäviin

aikakäsityksiin.

Teoreettisesti

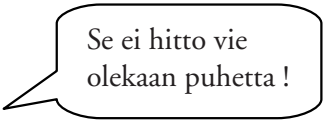
ymmärtelin niitä,

tai ainakin pystyin puhumaan niistä leikitellen

ja sehän riittää.

Kuten nauris taskussa tekee miehen.

Avignonissa ”oman” ”elämäni” ”aika” ”paljastui” ”erilaiseksi”:

Se ei hitto vie
olekaan puhetta !

eikä se mutisemalla / mutkuttamalla muuksi muutu.

Pyhän kaupungin ilmestys
Paavillisissa pohjelihasportaissa

Pyhän kaupungin ilmestys
tukehtuvan saksalaismiehen selkärangattomassa lihansyöjälemussa ::
Paavillisissa portaissa
olen nuori ja askellukselta vahva, vihreitä vuosia jäljellä

Oi

ja tuop' juuri se johtaa kahteen
tanssivan tajuntani sääret
samanaikaisesti murtavaan iskuun ::

kaikki ryhtymykset rötkähtävät kuin ryöväri ristillä
levottomaksi puuhasteluksi, ajanvietteeksi,
elämäkatsomukselliseksi eioksi,
keinoksi
tappaa aikaa.

Nämä kaksi asiaa ovat:

- 1) ”ehtiihän sitä” ja
- 2) ”aika ei kuitenkaan riitä”.

Aluksi loppuun oli tarkoitus kirjoittaa jotain
Paul Valéryn aivokummituskellosta,
joka mittaa vain hetket jolloin ihminen on tietoinen

so. kiinnostunut maailmasta

so. ampuu nokkelien lauseiden korvatillikoivia klemmareita
vähä
vähältä
epäkiinnostavaksi käyvän luonteensa hapertuvalla kuminauhalla

::: ja jatkaa sitä

::: ja jatkaa sitä

::: ja jatkaa siitä kuin kehään eksynyt ajatus
joka voimistuu vain siksi että se peittää muut äänet

ja niin se alkaa pitää itseään ansiokkaana
niin kuin sadetta pidetään, tai pidetään jostain ihmisestä, kuten sinusta,

rakas.

poEsa

poEsa on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös vapaasti ladattavina pdf-tiedostoina osoitteessa: <http://poesiasarja.wordpress.com>

AIEMMAT POESIA-JULKAISUT:

Jyrki Pellinen: Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004

Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä: Kolmosten talo, 2005

Karri Kokko: Varjofinlandia, 2005

Janne Nummela: Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli, 2006

Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot, 2006

Charles Bernstein: Runouden puolustus, 2006

Rita Dahl: Aforismien aika, 2007

Karri Kokko: Vapaat kädet, 2007

Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen: Neuhickyr, 2007

Anna Halmkrona (Ville Hytösen pseudonyymi): Kolmas sotaleikki, 2008

Tytti Heikkinen: Täytetyn eläimen lämpö, 2008

Kati Neuvonen: NAKU, 2009

Tytti Heikkinen: Varjot astronauteista, 2009

V.S. Luoma-aho: Ruumiita, 2009

Ville-Juhani Sutinen: Suolavesitoffeekone, 2009

J.P. Sipilä: Katso kun silloin olen kunnossa, 2009